

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 20. marts 2018 — straffesag mod Luca Menci (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bergamo — Italien)

(Sag C-524/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — manglende indbetaling af skyldig moms — sanktioner — national lovgivning, der fastsætter en administrativ sanktion og en strafferetlig sanktion for samme forhold — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 50 — princippet ne bis in idem — den administrative sanktions strafferetlige karakter — spørgsmålet, om der er tale om samme lovovertrædelse — artikel 52, stk. 1 — begrænsninger af princippet ne bis in idem — betingelser)

(2018/C 166/02)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bergamo

Part i hovedsagen

Luca Menci

procesdeltager: Procura della Repubblica

Konklusion

1) Artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter der kan indledes straffesag mod en person for undladelse af at indbetale skyldig merværdiafgift inden for de lovbestemte frister, skønt denne person allerede for samme forhold er blevet pålagt en endelig administrativ sanktion af strafferetlig karakter som omhandlet i chartrets artikel 50, forudsat at denne lovgivning

— forfølger et mål af almen interesse, som kan berettige en sådan kumulation af retsforfølgelse og sanktioner, nemlig bekæmpelse af lovovertrædelser på området for merværdiafgift, idet denne retsforfølgelse og disse sanktioner bør have komplementære mål

— indeholder regler, som sikrer en koordinering, der begrænser den yderligere byrde, som en kumulation af procedurer medfører for de berørte personer, til det strengt nødvendige, og

— fastsætter regler, der gør det muligt at sikre, at strengheden af alle pålagte sanktioner er begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt i forhold til den pågældende overtrædelses grovhed.

- 2) Det tilkommer den nationale ret i lyset af samtlige omstændigheder i hovedsagen at sikre, at den byrde, som anvendelsen af den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning og den ved denne lovgivning tilladte kumulation af retsforfølgelse og sanktioner konkret medfører for den pågældende person, ikke er for vidtgående i forhold til den begåede overtrædelses grovhed.

⁽¹⁾ EUT C 414 af 14.12.2015.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. marts 2018 — Agnieszka Anisimovienė m.fl. (C-688/15) mod »Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ (C-109/16) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen)

(Forenede sager C-688/15 og C-109/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — indskudsgaranti- og investorgarantiordninger — direktiv 94/19/EF — artikel 1, nr. 1) — indskud — mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger — direktiv 97/9/EF — artikel 2, stk. 2, andet afsnit — midler, som en investor har til gode eller ejer, og som opbevares for den pågældende af et investeringsselskab i forbindelse med investeringsvirksomhed — kreditinstitut, der udsteder værdipapirer — midler overdraget af enkeltpersoner til dette institut med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer — anvendelse af direktiv 2004/39/EF — det nævnte instituts konkurs inden udstedelsen af de pågældende værdipapirer — offentligt selskab, der har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne — ikke muligt at støtte ret på direktiv 94/19/EF og 97/9/EF over for dette selskab)

(2018/C 166/03)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Agnieszka Anisimovienė m.fl.

procesdeltagere: bankas »Snoras« AB, under likvidation, »Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ, bankas »Finasta« AB (sag C-688/15),

og

»Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ

procesdeltagere: Alvydas Raišelis, bankas »Snoras« AB, under likvidation (sag C-109/16)

Konklusion

- 1) Bestemmelserne i dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger, dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009, skal fortolkes således, at fordringer, som er knyttet til midler, der er blevet hævet fra enkeltpersoners konti i et kreditinstitut, og som er blevet indsat på konti åbnet i dette instituts navn med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer, som sidstnævnte skulle udstede, henhører under såvel de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger som de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger under omstændigheder, hvor udstedelsen af disse værdipapirer i sidste ende ikke blev gennemført som følge af instituttets konkurs.